

* *

ՕՍԿԱՐ ՐԱԴՎԻՑԻՅ

Արծիւեանի

Քանի պայծառ, զեղտոտեսիլ ինձ ժպտում է սլարզ երկինք,
Ես չեմ խորհում թէ կան մռայլ նաւ ամս ու փոթորիկ.
Ճակատս բաց՝ յառաջ կերթամ ես տնվհատ, անսասան,
Քանի կեանքը դեռ չէ դրոշմել ճակտիս կնիք ծերութեան...

Թո՛ղ մօտալուտ անկեանք աշուն բերէ իւր հետ մերկութիւն,
Ծաղիկն անհոգ՝ միշտ կը փթթի, չ'սպասելով նրա գալուն.
Երբէք աստղը չէ մտածում՝ ցոլալով կէս-գիշերին,
Թէ ինքն անհետ հանգչելու է արշալոյսի վառ ժամին:

Մօսկւա. 20 օգոստոսի, 1889 թ.
